Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

9 март 2017 година [1]

„Преюдициално запитване — Лични данни — Защита на физическите лица по отношение на обработването на такива данни — Директива 95/46/ЕО — Член 6, параграф 1, буква д) — Данни, подлежащи на оповестяване в дружествен регистър — Първа директива 68/151/ЕИО — Член 3 — Прекратяване на съответното дружество — Ограничаване на достъпа на трети лица до тези данни“

По дело C-398/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия) с акт от 21 май 2015 г., постъпил в Съда на 23 юли 2015 г., в рамките на производство по дело

Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce

срещу

Salvatore Manni,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič (докладчик), председател на състава, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: I. Illéssy, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 юни 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce, от L. Caprioli, avvocato,

— за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от E. De Bonis и P. Grasso, avvocati dello Stato,

— за чешкото правителство, от M. Smolek и J. Vláčíl, в качеството на представители,

— за германското правителство, от T. Henze и J. Möller, в качеството на представители,

1 — Език на производството: италиански.

— за Ирландия, от E. Creedon, J. Quaney и A. Joyce, в качеството на представители, подпомагани от A. Carroll, barrister,

— за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

— за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, M. Figueiredo и C. Vieira Guerra, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от P. Costa de Oliveira, D. Nardi и H. Støvlbæk, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 септември 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3 от Първа директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността (ОВ L 65, 1968 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3), изменена с Директива 2003/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2003 г. (ОВ L 221, 2003 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 3) (наричана по-нататък „Директива 68/151“), както и на член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Lecce (Търговска, индустриална, занаятчийска и селскостопанска палата на Лече, Италия, наричана по-нататък „Търговската палата на Лече“) и г-н Salvatore Manni по повод на отказа ѝ да заличи от дружествения регистър някои лични данни относно г-н Manni.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 68/151

3 Както е посочено в съображение 3 от Директива 2003/58, тя е насочена по-специално към осъвременяване на Директива 68/151 с цел „не само […] улесняване и ускоряване на достъпа на заинтересуваните лица до информацията относно дружествата, но и […] значително опростяване на формалностите по оповестяването, възложени на дружествата“.

4 Съображенията на Директива 68/151 гласят следното:

„като има предвид, че координирането, предвидено в член 54, параграф 3, буква ж) [от Договора за ЕИО] и в Общата програма за премахване на ограниченията за свободата на установяване, е неотложно, особено по отношение на дружества с ограничена отговорност, чрез акции или по друг начин, тъй като дейността на тези дружества често се простира отвъд границите на националната територия;

като има предвид, че координирането на националните разпоредби относно оповестяването на информация, действителността на поетите задължения и недействителността на такива дружества има голямо значение, особено за защита на интересите на трети лица;

като има предвид, че в тези области разпоредбите на Общността по отношение на тези дружества трябва да бъдат приети едновременно, тъй като единствените гаранции, които те предлагат на третите лица, са техните активи;

като има предвид, че основните документи на дружеството следва да бъдат оповестявани, за да могат трети лица да установят тяхното съдържание и друга информация във връзка с дружеството, особено данни за лицата, упълномощени да задължават дружеството;

като има предвид, че защитата на третите лица трябва да бъде гарантирана чрез разпоредби, които във възможно най-голяма степен ограничават основанията за недействителност на задълженията, поети от името на дружеството;

като има предвид, че за да се гарантира правната сигурност в отношенията между дружеството и третите лица, както и между съдружниците, е нужно да се ограничат случаите, в които може да се стигне до недействителност, както и обратното действие на обявяването на недействителността, и да бъде установен кратък срок, в който третите лица могат да подадат възражение срещу такова обявяване“.

5 По силата на член 1 от Директива 68/151 мерките за координиране, предписани от същата, се прилагат относно законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки, свързани с изброените в тази разпоредба дружества, сред които за Италианската република фигурира „società a responsabilità limitata“ (дружество с ограничена отговорност).

6 Член 2 от тази директива, който се съдържа в раздел I, озаглавен „Оповестяване“, гласи:

„1. Държавите членки са длъжни да предприемат нужните мерки, за да гарантират задължителното [оповестяване] от дружествата най-малко на следните документи и данни:

[…]

г) назначаването, прекратяването на мандата и данни за лицата, които в качеството си на орган, създаден в съответствие със закона, или като членове на такъв орган:
   i) са упълномощени да представляват дружеството при сделките с трети лица и в съдебни […] процедури;
   ii) участват в управлението, надзора или контрола на дружеството;

[…]

з) прекратяването на дружеството;

[…]

й) назначаването на ликвидатори, данни за тях и съответните им правомощия, освен ако тези правомощия произтичат изрично и изключително от закона или от устава на дружеството;

к) прекратяването на ликвидацията, а в държавите членки, където заличаването от регистъра [поражда] правни последици — факта на това заличаване“.

7 Член 3 от посочената директива, който се намира в същия раздел, гласи:

„1. Във всяка държава членка се открива дело в централен регистър, търговски регистър или дружествен регистър за всяко дружество, регистрирано там.

2. Всички документи и подробности, които подлежат на оповестяване в съответствие с член 2, се пазят в делото или се вписват в регистъра; предметът на вписванията в регистъра във всички случаи трябва да се съдържа в делото.

[…]

3. При подаване на молба се предоставя препис от всички или част от документите или данните, посочени в член 2. Считано най-късно от 1 януари 2007 г., молбата може да се подава на хартиен носител или по електронен път, по избор на заявителя.

Считано от дата, която трябва да бъде определена от държавата членка, но не по-късно от 1 януари 2007 г. преписите, посочени в първата алинея, трябва да могат да бъдат получени от регистъра на хартиен носител[или] по електронен път, по избор на заявителя. Това се прилага за всички документи и данни, независимо дали са били подадени преди или след определената дата. Въпреки това държавата членка може да реши, че всички или някои видове документи и подробности, подадени на хартия преди или на определена датата, но не по-късно от 31 декември 2006 г., няма да могат да бъдат получени от регистъра по електронен път, ако от датата на подаване на документите или данните до датата на подаване на молбата е изтекъл определен период от време. Този период не може да бъде по-кратък от 10 години.

[…]“.

8 Директива 68/151 е отменена и заменена с Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея от Договора, за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни (ОВ L 258, 2009 г., стр. 11), която впоследствие е изменена с Директива 2012/17/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 юни 2012 г. (ОВ L 156, 2012 г., стр. 1).

9 Директива 2012/17 въвежда по-специално в Директива 2009/101 член 7а, който уточнява:

„Обработката на лични данни в рамките на настоящата директива се извършва в съответствие с Директива 95/46 […]“.

10 Все пак, предвид датата на настъпване на фактическите обстоятелства, към спора в главното производство се прилага Директива 68/151.

Директива 95/46

11 Съображения 10 и 25 от Директива 95/46, която съгласно член 1 следва да осигури защитата на основните права и свободи на физическите лица, и в частност правото им на личен живот, при обработването на лични данни, както и премахването на пречките пред свободното движение на тези данни, гласят:

„(10) като имат предвид, че предмет на националните законодателства, отнасящи се до обработването на [лични] данни, е осигуряване спазването на основните права и свободи и по-конкретно правото на личен живот, което се признава както в член 8 на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, [подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.,] така и от общите принципи на правото на Общността; като имат предвид, че поради тази причина сближаването на тези законодателства не трябва да доведе до намаляване степента на защита, която те осигуряват, а обратно — да има за цел гарантиране на висока степен на защита в Общността;

[…]

(25) като имат предвид, че принципите на защита трябва да бъдат отразени, от една страна, в задълженията, наложени на лицата […], отговорни за обработването, в частност по отношение на качеството на данните, техническата надеждност, уведомяването на надзорния орган и обстоятелствата, при които може да се извършва подобна обработка, и от друга страна, в правата, предоставени на лицата, чиито данни са подложени на обработване, да бъдат уведомявани за извършването на такава обработка, да имат достъп до данните, да могат да поискат поправка и дори да възразят срещу обработването на данни при определени обстоятелства;“

12 Член 2 от Директива 95/46 гласи:

„По смисъла на настоящата директива:

а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;

б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване;

[…]

г) „администратор“ означава физическо или юридическо лице, държавен орган, агенция или друг орган, който сам или съвместно с други определя целите и средствата на обработка на лични данни; когато целите и средствата на обработката се определят от национални или общностни законови или подзаконови разпоредби, администраторът или специфичните критерии за неговото назначаване могат да бъдат определени в националното право или в правото на Общността;

[…]“.

13 Член 3 от посочената директива, озаглавен „Приложно поле“, предвижда в параграф 1:

„Настоящата директива се прилага към пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, съставляващи част от файлова система или които са предназначени да съставляват част от файлова система“.

14 В глава II от Директива 95/46 текстът на член 6 от раздел I, озаглавен „Принципи, отнасящи се до качеството на данните“, е следният:

„1. Държавите членки предвиждат, че личните данни трябва:

а) да се обработват справедливо и законно;

б) да се събират за конкретни, ясно формулирани и законни цели и да не бъдат допълнително обработени по начин, който е несъвместим с тези цели. Допълнителната обработка на данните за исторически, статистически или научни цели няма да се разглежда като несъвместима, при условие че държавите членки предоставят необходимите гаранции за това;

в) да бъдат адекватни, релевантни, и да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират и/или обработват допълнително;

г) да бъдат точни и при необходимост да се актуализират; трябва да се предприемат всички възможни разумни стъпки, за да се гарантира, че данни, които са неточни или непълни по отношение на целите, за които са събрани, или за които се обработват допълнително, се изтриват или поправят;

д) да се поддържат във форма, която позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително. Държавите членки предвиждат подходящи гаранции за личните данни, съхранявани за по-дълъг срок за исторически, статистически или научни цели.

2. Администраторът осигурява спазването на параграф 1“.

15 В глава II от Директива 95/46 член 7 от раздел II, озаглавен „Критерии за законосъобразност на обработването на лични данни“, гласи:

„Държавите членки предвиждат, че обработването на лични данни може да се извършва, само ако:

[…]

в) обработването е необходимо за спазването на правно задължение, чийто субект е администраторът; или

[…]

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора или трето лице, на което се разкриват данните;

или

е) обработването е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1“.

16 Член 12 от същата директива, озаглавен „Право на достъп“, предвижда:

„Държавите членки гарантират на всяко физическо лице правото да получи от администратора:

[…]

б) според случая, поправянето, изтриването или блокирането на данните, чиято обработка не е в съответствие с разпоредбите на настоящата директива, и по-конкретно поради непълнота или неточност на самите данни;

[…]“.

17 Член 14 от Директива 95/46, озаглавен „Право на съответното физическо лице на възражение“, гласи:

„Държавите членки предоставят на съответното физическо лице правото:

а) най-малкото в случаите, упоменати в член 7, букви д) и е), на възражение по всяко време, въз основа на неопровержими законови основания, свързани с неговото конкретно положение във връзка с обработваните данни, освен ако националното законодателство не е предвидило друго. В случаите, когато възражението е оправдано, обработването, започнато от администратора, не може вече да съдържа посочените данни;

[…]“.

18 Член 28 от Директива 95/46 предвижда създаването от държавите членки на надзорен орган, който да отговаря за контрола на прилагането на разпоредбите, приети съгласно тази директива.

Италианското право

19 Член 2188 от Codice civile (Граждански кодекс) гласи:

„Създава се дружествен регистър за вписванията, предвидени в закона.

Регистърът се води от службата за дружествения регистър под надзора на съдия, определен от председателя на съда.

Регистърът е публичен“.

20 Член 8, параграфи 1 и 2 от Legge № 580 — Riordinamento delle camere di commercio, industria, artigianato e agricoltura (Закон № 580 относно реорганизацията на търговските, промишлени, занаятчийски и земеделски палати) от 29 декември 1993 г.(редовна притурка към GURI № 7 от 11 януари 1994 г.) предвижда, че воденето на дружествения регистър се поверява на търговските, индустриални, занаятчийски и земеделски палати.

21 Decreto del Presidente della Repubblica № 581 — Regolamento di attuazione dell'articolo 8 della legge 29 dicembre 1993, № 580, in materia di istituzione del registro delle imprese di cui all'articolo 2188 del codice civile (Декрет № 581 на президента на Републиката относно правилник за прилагане на член 8 от Закон № 580 от 29 декември 1993 г. относно създаването на дружествения регистър, посочен в член 2188 от Гражданския кодекс) от 7 декември 1995 г. (GURI № 28 от 3 февруари 1996 г.) урежда някои аспекти, свързани с дружествения регистър.

22 Транспонирането в италианското право на Директива 95/46 е осъществено с Decreto legislativo № 196 — Codice in materia di protezione dei dati personali (Законодателен декрет №°196 за създаване на кодекс в областта на защитата на личните данни) от 30 юни 2003 г. (редовна притурка към GURI № 174 от 29 юли 2003 г.).

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

23 Г-н Manni е единственият управител на Italiana Costruzioni Srl, на което е възложена обществена поръчка за построяването на туристически комплекс.

24 На 12 декември 2007 г. г-н Manni подава жалба срещу Търговската палата на Лече, като посочва, че сградите от този комплекс не могат да се продадат, поради обстоятелството че съгласно дружествения регистър той е бил единственият управител и ликвидаторът на Immobiliare e Finanziaria Salentina Srl (наричано по-нататък „Immobiliare Salentina"), което е било обявено в несъстоятелност през 1992 г., а на 7 юли 2005 г. е било заличено от дружествения регистър след производство по ликвидация.

25 В рамките на посочената жалба г-н Manni изтъква, че отнасящите се до него лични данни, произтичащи от дружествения регистър, са били обработени от дружество, специализирано в събирането и обработването на пазарна информация и в оценката на риска („rating"), и че Търговската палата на Лече не е заличила разглежданите данни въпреки подадената молба в този смисъл.

26 Поради това г-н Manni иска, от една страна, да се разпореди на Търговската палата на Лече да заличи, да направи анонимни или да блокира данните, които го свързват с несъстоятелността на Immobiliare Salentina, и от друга страна, тази Търговска палата да бъде осъдена да поправи претърпените от него вреди поради накърняване на доброто му име.

27 С решение от 1 август 2011 г. Tribunale di Lecce (Съдът на Лече, Италия) уважава жалбата, като разпорежда на Търговската палата на Лече да направи анонимни данните, които свързват г-н Manni с несъстоятелността на Immobiliare Salentina, и осъжда ответника да възстанови вредата, определена в размер на 2 000 EUR заедно с лихвите върху тази сума и със съдебните разноски.

28 Всъщност според Tribunale di Lecce (Съдът на Лече) „вписванията, които свързват името на дадено физическо лице с критична фаза от живота на предприятието (каквато е несъстоятелността), не могат да съществуват вечно при липсата на конкретен общ интерес от тяхното съхраняване и оповестяване". Тъй като в Гражданския кодекс не е определена максимална продължителност на вписването, той приема, че „след изтичането на подходящ срок" от приключване на производството по несъстоятелност на съответното дружество и заличаването му от регистъра на дружествата, вече не е необходимо и полезно по смисъла на Законодателен декрет № 196 да са налице данните относно името на бившия единствен управител на това дружество към момента на несъстоятелността на същото, тъй като общественият интерес от „историческа памет" за съществуването на дружеството и затрудненията, през които то е преминало, [може] да бъде до голяма степен реализиран и посредством анонимни данни".

29 Сезиран от Търговската палата на Лече с касационна жалба срещу посоченото съдебно решение, Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли принципът за съхраняване на личните данни във форма, която да позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок, не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително — предвиден в член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46, транспонирана със Законодателен декрет № 196 от 30 юни 2003 г. — да има превес и следователно допуска ли той системата за оповестяване на информация, въведена с дружествения регистър, предвиден в Директива 68/151, както и в националното право, в член 2188 от Гражданския кодекс и член 8 от Закон № 580 от 29 декември 1993 г., която изисква всяко лице да може да се запознае, без ограничения във времето, с вписаните в регистъра данни относно физическите лица?

2) Позволява ли следователно член 3 от Директива 68/151, в отклонение от неограничения във времето срок и от неопределените получатели на данните, публикувани в дружествения регистър, самите данни повече да не се „оповестяват“, без ограничения в тези две насоки, а да бъдат на разположение само за ограничен срок или само за определени получатели въз основа на преценка във всеки отделен случай, извършвана от администратора на данните?“.

По преюдициалните въпроси

30 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3 от Директива 68/151 и член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46 трябва да се тълкуват в смисъл, че държавите членки могат и дори трябва да позволят на физическите лица, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151, да искат от органа, на който е възложено воденето на дружествения регистър, да ограничи — след изтичането на определен срок от прекратяването на съответното дружество и въз основа на преценка във всеки отделен случай — достъпа до отнасящите се до тях лични данни, вписани в този регистър.

31 В самото начало следва да се отбележи, че разглежданият в главното производство случай и отправените до Съда преюдициални въпроси не се отнасят до допълнителната обработка на спорните данни, извършена в случая от дружество, специализирано в дейността „rating“, посочена в точка 25 от настоящото съдебно решение, а до възможността за достъп на трети лица до такива данни, съхранявани в дружествения регистър.

32 В това отношение на първо място следва да отбележи, че по силата на член 2, параграф 1, буква г) от Директива 68/151 държавите членки трябва да предприемат нужните мерки, за да гарантират задължителното оповестяване от дружествата най-малко на назначаването, прекратяването на мандата и данни за лицата, които в качеството си на орган, създаден в съответствие със закона, или като членове на такъв орган, са упълномощени да представляват съответното дружество при сделките с трети лица и в съдебни процедури или участват в управлението, надзора или контрола на това дружество. Освен това съгласно същия член 2, параграф 1, буква й) трябва да бъде оповестено и назначаването на ликвидатори, данните за тях и по принцип съответните им правомощия.

33 Съгласно член 3, параграфи 1—3 от Директива 68/151 тези данни трябва да бъдат вписани във всяка държава членка в централен регистър, търговски регистър или в дружествен регистър (наричани по-нататък заедно „регистърът“) и при подаване на молба се предоставя препис от всички или част от тези данни.

34 Следва обаче да се констатира, че данните за лицата, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151, представляват, в качеството им на информация, свързана с идентифицирани или подлежащи на идентификация лица, „лични данни“ по смисъла на член 2, буква а) от Директива 95/46. Всъщност, видно от практиката на Съда, обстоятелството, че тази информация се вписва в контекста на професионална дейност, не е от естество да ѝ отнеме квалификацията лични данни (вж. решение от 16 юли 2015 г., ClientEarth и PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, т. 30 и цитираната съдебна практика).

35 Освен това, като вписва и съхранява посочените сведения в регистъра и при необходимост ги съобщава на трети лица по тяхна молба, органът, на който е възложено воденето на този регистър, извършва „обработване на лични данни“, на което е „администратор“ по смисъла на определенията, съдържащи се в член 2, букви б) и г) от Директива 95/46.

36 Така извършеното обработване на лични данни в изпълнение на член 2, параграф 1, букви г) и й) и на член 3 от Директива 68/151 попада в обхвата на Директива 95/46, по силата на членове 1 и 3 от последната. Това впрочем е изрично предвидено понастоящем в член 7а от Директива 2009/101, изменена с Директива 2012/17, която обаче в това отношение има само декларативен характер. Както изтъква Европейската комисия в съдебното заседание, законодателят на Европейския съюз всъщност е приел за уместно да припомни това обстоятелство в контекста на законодателните изменения, въведени с Директива 2012/17 и насочени към осигуряване на оперативната съвместимост на регистрите на държавите членки, при положение че тези изменения са предполагали увеличение в интензитета на обработването на лични данни.

37 Що се отнася до Директива 95/46, следва да се припомни, че както следва от член 1 и от съображение 10 от последната, нейната цел е да се гарантира висока степен на защита на основните права и свободи на физическите лица, и в частност на правото им на личен живот при обработването на лични данни (вж. решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google, C-131/12, EU:C:2014:317, т. 66 и цитираната съдебна практика).

38 Съгласно съображение 25 от Директива 95/46 предвидените в нея принципи на защита намират отражение, от една страна, в задълженията, наложени на лицата, отговорни за обработването, като тези задължения се отнасят в частност до качеството на данните, техническата надеждност, уведомяването на надзорния орган и обстоятелствата, при които може да се извършва подобна обработка, и от друга страна, намират отражение в правата, предоставени на лицата, чиито данни са подложени на обработване, да бъдат уведомявани за извършването на такава обработка, да получат достъп до данните, да поискат поправката им и дори да възразят срещу обработването на данни при определени обстоятелства.

39 Съдът вече е приел, че разпоредбите на Директива 95/46, доколкото уреждат обработката на лични данни, които могат да засегнат основните свободи, и по-специално правото на зачитане на личния живот, по необходимост трябва да се тълкуват с оглед на основните права, гарантирани с Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) (вж. решение от 6 октомври 2015 г., Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, т. 38 и цитираната съдебна практика).

40 Така член 7 от Хартата гарантира правото на зачитане на личния живот, докато член 8 от Хартата прогласява изрично правото на защита на личните данни. В параграфи 2 и 3 от последния член се уточнява, че тези данни трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание; че всеки има право на достъп до събраните данни, отнасящи се до него, както и правото да изиска поправянето им, и че спазването на тези правила подлежи на контрол от независим орган. Тези изисквания са въведени по-специално с членове 6, 7, 12, 14 и 28 от Директива 95/46.

41 Що се отнася по-специално до общите правила относно законността, предвидени в Директива 95/46, следва да се припомни, че извън допуснатите на основание член 13 от тази директива случаи на дерогиране обработването на лични данни трябва да отговаря, от една страна, на отнасящите се до качеството на данните принципи, прогласени в член 6 от посочената директива, и от друга страна, на някой от критериите за законосъобразност на обработването на лични данни, изброени в член 7 от същата директива (вж. по-специално решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google, C-131/12, EU:C:2014:317, т. 71 и цитираната съдебна практика).

42 В това отношение, както изтъква генералният адвокат в точка 52 от заключението си, следва да се констатира, че обработването на лични данни, извършено от органа, на който е възложено воденето на регистъра в изпълнение на член 2, параграф 1, букви г) и й) и на член 3 от Директива 68/151, отговаря на няколко основания за законосъобразност, предвидени в член 7 от Директива 95/46, а именно на тези в буква в), отнасяща се до спазването на правно задължение, буква д), отнасяща се до упражняването на официалните правомощия или до изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес, и в буква е), отнасяща се до осъществяването на законните интереси, преследвани от администратора или от трети лица, на които се разкриват данните.

43 Що се отнася по-специално до основанието за законосъобразност, предвидено в член 7, буква д) от Директива 95/46, следва да се припомни, че Съдът вече е имал възможност да постанови, че дейността на орган на публична власт, изразяваща се в съхраняване в база данни на данните, които дружествата трябва да съобщават въз основа на законовите си задължения, в предоставяне на достъп до тях на заинтересованите лица и в изготвяне на копия от тях за последните, е свързана с упражняването на властнически правомощия (вж. решение от 12 юли 2012 г., Compass-Datenbank, C-138/11, EU:C:2012:449, т. 40 и 41). Освен това подобна дейност представлява задача, която се осъществява в обществен интерес, по смисъла на същата разпоредба.

44 В настоящия случай страните спорят по въпроса дали органът, на който е възложено воденето на регистъра, трябва — след изтичането на определен срок от прекратяването на дейността на дадено дружество и по молба на заинтересованото лице — да изтрие или да направи анонимни тези лични данни, или да ограничи оповестяването им. В този контекст запитващата юрисдикция по-специално иска да се установи дали такова задължение произтича от член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46.

45 Съгласно член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46 държавите членки предвиждат, че личните данни трябва да се поддържат във форма, която позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок, не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително. Когато тези данни се съхраняват за по-дълъг срок за исторически, статистически или научни цели, държавите членки предвиждат подходящи гаранции. По силата на параграф 2 от същия член администраторът осигурява спазването на тези принципи.

46 При неспазване на условието, предвидено в член 6, параграф 1, буква д) от Директива 95/46, държавите членки гарантират на всяко физическо лице, съгласно член 12, буква б) от същата, правото да получи от администратора, според случая, изтриването или блокирането на съответните данни (вж. в този смисъл решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google, C-131/12, EU:C:2014:317, т. 70).

47 Съгласно член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46 държавите членки предоставят на съответното физическо лице правото по-специално в случаите, упоменати в член 7, букви д) и е) от същата, на възражение по всяко време, въз основа на неопровержими законови основания, свързани с неговото конкретно положение, срещу обработването на отнасящи се до него данни, освен ако националното законодателство не предвижда друго. По този начин претеглянето,

което трябва да се извърши в рамките на посочения член 14, първа алинея, буква а), позволява да се вземат предвид по-специално всички обстоятелства, свързани с конкретното положение на съответното лице. В случаите, когато възражението е оправдано, обработването, започнато от администратора, не може вече да съдържа посочените данни (вж. решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google, C-131/12, EU:C:2014:317, т. 76).

48 За да се определи дали държавите членки са длъжни, по силата на член 6, параграф 1, буква д) и на член 12, буква б) или на член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46, да предвидят за физическите лица по член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151 правото да поискат от органа, на който е възложено воденето на регистъра, да изтрие или да блокира след определен период от време личните данни, вписани в този регистър, или да ограничи достъпа до тях, най-напред трябва да се изследва каква е целта на това вписване.

49 В това отношение от съображенията и заглавието на Директива 68/151 следва, че предвиденото от нея оповестяване има за цел да защити по-специално интересите на третите лица спрямо дружествата с ограничена отговорност, чрез акции или по друг начин, след като те предлагат като гаранция на третите лица само своите активи. За тази цел основните документи на дружеството следва да бъдат оповестявани, за да могат третите лица да установят тяхното съдържание и друга информация във връзка с дружеството, особено данни за лицата, упълномощени да задължават дружеството.

50 Съдът впрочем вече е отбелязал, че целта на Директива 68/151 е да гарантира правната сигурност на отношенията между дружествата и третите лица с цел засилване на търговията между държавите членки след създаването на вътрешния пазар и че за тази цел е от значение всяко лице, което желае да установи и поддържа търговски отношения с дружества, установени в други държави членки, да може лесно да се запознае с основните данни относно учредяването на търговските дружества и правомощията на лицата, на които е възложено да ги представляват, което изисква всички релевантни данни изрично да се съдържат в регистъра (вж. в този смисъл решение от 12 ноември 1974 г., Haaga, 32/74, EU:C:1974:116, т. 6).

51 Освен това от практиката на Съда е видно, че оповестяването, предвидено в член 3 от Директива 68/151, има за цел да бъде позволено на всички заинтересовани трети лица да получат информация, без да е необходимо те да обосновават наличието на право или интерес, които изискват защита. Съдът отбелязва в това отношение, че самият текст на член 54, параграф 3, буква ж) от Договора за ЕИО, на който се основава тази директива, споменава целта за защита на интересите на третите лица в общ смисъл, без да се прави разграничение между тях или да се изключват някои категории лица, така че понятието за трети лица, посочено в тази разпоредба, не следва по-специално да се ограничава единствено до кредиторите на съответното дружество (вж. решение от 4 декември 1997 г., Daihatsu Deutschland, C-97/96, EU:C:1997:581, т. 19, 20 и 22 и определение от 23 септември 2004 г., Springer, C-435/02 и C-103/03, EU:C:2004:552, т. 29 и 33).

52 Що се отнася, по-нататък, до въпроса дали, за да се осъществи посочената в член 3 от Директива 68/151 цел, е необходимо по принцип личните данни на физическите лица, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от тази директива, да останат вписани в регистъра и/или да останат достъпни за всички трети лица при подадена молба също и след преустановяването на дейността и прекратяването на съответното дружество, следва да се приеме за установено, че посочената директива не съдържа каквото и да било уточнение в това отношение.

53 Все пак, както отбелязва и генералният адвокат в точки 73 и 74 от заключението си, безспорно е, че дори след прекратяването на дадено дружество могат да продължат да съществуват права и правоотношения, свързани с това дружество. Така при възникване на спор данните по член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151 могат да се окажат необходими по-специално за

проверка на законосъобразността на действие, осъществено от името на това дружество през периода на дейността му, или пък за да могат трети лица да предявят иск срещу членовете на органите на дружеството или срещу неговите ликвидатори.

54 Освен това, в зависимост по-конкретно от приложимите давностни срокове в различните държави членки, още много години след като е престанало да съществува дадено дружество могат да възникват въпроси, за които е необходимо да се разполага с такива данни.

55 Впрочем, предвид подчертания от Комисията широк набор от възможни сценарии, които могат да включват субекти в няколко държави членки, и значителното разнообразие на давностните срокове, предвидени от различните национални правни уредби в отделните области на правото, понастоящем изглежда невъзможно да се определи единен срок, считано от прекратяването на дадено дружество, след изтичането на който повече няма да е необходимо вписването на посочените данни в регистъра и оповестяването им.

56 При тези обстоятелства държавите членки не могат по силата на член 6, параграф 1, буква д) и на член 12, буква б) от Директива 95/46 да гарантират на физическите лица, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151, правото да получат по принцип, след изтичането на определен срок, считано от прекратяването на съответното дружество, изтриването на отнасящи се до тях лични данни, които са били вписани в регистъра в изпълнение на последната разпоредба, или блокирането на същите за обществеността.

57 Също така това тълкуване на член 6, параграф 1, буква д) и на член 12, буква б) от Директива 95/46 не води до непропорционална намеса в основните права на заинтересованите лица, и по-специално в правото им на зачитане на личния живот, както и в правото им на защита на личните данни, гарантирани от членове 7 и 8 от Хартата.

58 Всъщност, от една страна, член 2, параграф 1, букви г) и й) и член 3 от Директива 68/151 налагат оповестяването само на ограничен брой лични данни, а именно данните относно самоличността и съответните функции на лицата, които са упълномощени да представляват съответното дружество при сделките с трети лица и в съдебни процедури, на лицата, които участват в управлението, надзора или контрола на това дружество, или са назначени за ликвидатори на същото.

59 От друга страна, както бе отбелязано в точка 49 от настоящото съдебно решение, Директива 68/151 предвижда оповестяването на данните, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от същата, по-специално поради факта, че дружествата с ограничена отговорност, чрез акции или по друг начин, предлагат като гаранция на третите лица само своите активи, което включва повишен икономически риск за третите лица. Предвид това обстоятелство изглежда обосновано физическите лица, които избират да участват в икономическия обмен посредством такова дружество, да бъдат задължени да оповестяват данните във връзка със самоличността си и функциите си в това дружество, още повече че те са наясно с това задължение в момента, в който вземат решение да се заемат с такава дейност.

60 Накрая, що се отнася до член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46, следва да се приеме за установено, че макар от гореизложеното да следва, че при претеглянето, което трябва да се извърши в рамките на тази разпоредба, по принцип имат преимущество необходимостта да се защитят интересите на третите лица спрямо дружествата с ограничена отговорност, чрез акции или по друг начин, и да се гарантира правната сигурност, добросъвестността на търговските сделки и доброто функциониране на вътрешния пазар, все пак не може да се изключи, че е възможно да съществуват особени случаи, при които неопровержими законови основания, свързани с конкретното положение на съответното лице, обосновават по изключение достъпа

до вписаните в регистъра лични данни, отнасящи се до него, да бъде ограничен — след изтичането на достатъчно дълъг срок от прекратяването на съответното дружество — до третите лица, които могат да докажат особен интерес от консултирането им.

61 В това отношение следва обаче да се уточни, че тъй като член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46 се прилага само ако националното законодателство не е предвидило друго, окончателното решение относно възможността физическите лица, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от Директива 68/151, да искат от натоварения с воденето на регистъра орган такова ограничаване на достъпа до отнасящите се до тях лични данни въз основа на преценка във всеки отделен случай, следва да се вземе от националните законодатели.

62 По този въпрос запитващата юрисдикция трябва да провери действащото национално право.

63 Ако се предложи, че от тази проверка следва, че националното право позволява да се подават такива искания, запитващата юрисдикция ще трябва да прецени, с оглед на всички релевантни обстоятелства и като вземе предвид изтеклия срок от прекратяването на съответното дружество, евентуалното наличие на неопровержими законови основания, които при необходимост са от естество да обосноват по изключение ограничаването на достъпа на трети лица до данните, отнасящи се до г-н Manni в дружествения регистър, от които следва, че той е бил единственият управител и ликвидаторът на Immobiliare Salentina. В това отношение следва да се отбележи, че само по себе си твърдението, че сградите от туристически комплекс, построен от Italiana Costruzioni, чийто единствен управител понастоящем е г-н Manni, не се продават поради факта, че потенциалните купувачи на тези сгради имат достъп до тези данни в дружествения регистър, не е достатъчно, за да съставлява подобно основание, по-специално предвид законния интерес на последните да разполагат с тази информация.

64 Предвид гореизложеното, на поставените въпроси следва да се отговори, че член 6, параграф 1, буква д), член 12, буква б) и член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46, разглеждани във връзка с член 3 от Директива 68/151, трябва да се тълкуват в смисъл, че при настоящото състояние на правото на Съюза държавите членки трябва да определят дали физическите лица, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от последната директива, могат да искат от натоварения с воденето на регистъра орган да проверява, въз основа на преценка във всеки отделен случай, дали е обосновано по изключение, на базата на неопровержими законови основания, свързани с тяхното конкретно положение, да ограничи, след изтичането на достатъчно дълъг срок от прекратяването на съответното дружество, достъпа до вписаните в този регистър лични данни, отнасящи се до тях, до третите лица, които могат да докажат особен интерес от консултирането на тези данни.

По съдебните разноски

65 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 6, параграф 1, буква д), член 12, буква б) и член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, разглеждани във връзка с член 3 от Първа директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки

изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността, изменена с Директива 2003/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2003 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че при настоящото състояние на правото на Съюза държавите членки трябва да определят дали физическите лица, посочени в член 2, параграф 1, букви г) и й) от последната директива, могат да искат от органа, натоварен с воденето, съответно, на централния регистър, на търговския регистър или на дружествения регистър, да проверява, въз основа на преценка във всеки отделен случай, дали е обосновано по изключение, на базата на неопровержими законови основания, свързани с тяхното конкретно положение, да ограничи, след изтичането на достатъчно дълъг срок от прекратяването на съответното дружество, достъпа до вписаните в този регистър лични данни, отнасящи се до тях, до третите лица, които могат да докажат особен интерес от консултирането на тези данни.

Подписи